

Pardans(k)

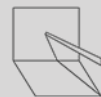
JANNE TELLERS 'INTET' VS 'DØDE POETERS KLUB'

... stiller spørgsmål ved meningen med livet. En tæt svingom mellem lomme filosofi og eksistentialisme. Vi skal både op i et blommetræ og ind i et klasselokale. Sig goddag til Pierre Anthon og John Keating fra henholdsvis 'Intet' af Janne Teller og filmklassikeren 'Døde Poeters Klub'.

Meget få ungdomsbøger har gjort det, som Janne Tellers 'Intet' lykkedes med. At vende op og ned på, hvad og hvordan vi læste med de ældste elever i folkeskolen. Da bogen ramte klasselokalerne i starten af det nye årtusinde, var 'meningen med livet' ikke lige meningen at vi skulle få styr på i dansktimerne. Men Pierre Anthon ville det anderledes. Fortællingen er en filosofisk og eksistentiel fortælling om en 7. klasses jagt på betydning. Rammesætningen er klassekammeraten Pierre Anthons beslutning om at forlade skolen til fordel for et æbletræ, hvor han dagligt præsenterer de øvrige elever for tilværelsens absurde meningsløshed. Pierre Anthons valg afstedkommer en voldsom reaktion fra klassen, der munder ud i etableringen af en dyng af betydning. Bag flere af de betydningsgenstande, der rammer bunkens, gemmer der sig absurde og groteske handlinger - og en særlig grad af immoralisme, når en kiste graves op eller når mødom eller finger tages.

I 'Døde Poeters Klub' forsøger en gruppe drenge også at finde meningen med tilværelsen. Vi befinder os på en velrenommeret amerikansk kostskole i 1959. Forud venter endnu et skoleår, hvor kampen for at leve op til forældrenes forventninger slukker de fleste livsgnister hos drengene. Men så ankommer John Keating til skolen. Med en helt anderledes tilgang til undervisningen, litteraturen og de unge drenge, formår han at tænde en ild, der først og fremmest handler om at 'gribe nuet'. Carpe Diem. At få det bedste ud af livet. Inden længe har en større drengegruppe gendannet Keatings 'Døde Poeters Klub' - og kaster sig hovedkuls ud i at opsøge drømmene. At gå efter den umulige og uopnåelige forelskelse. At spille Shakespeare på scenen. At sige fra overfor forældrene, og fædre i særdeleshed.

Men alting har en ende. Ikke kun Hvalborg. Og i begge fortællinger bliver gruppedynamikken afgørende for at hovedpersonerne måske nok bliver til frie, filosofiske tænkere - men også indhentes af døden. I 'Døde Poeters Klub' ender forældreoprøret og frihedsdrømmen med et selvmord, og John Keating må sande, at han måske har givet drengene mening med livet - men at konsekvensen også har været, at én af dem har mistet det! Nogenlunde samme udfald har 'Intet'. 7. a.s jagt på betydningen, ender med at koste Pierre Anthon livet. Jeg-fortælleren, Agnes, erkender med sit bagudsyn på sidste side, at hun måske ikke har fundet svaret på meningen med livet, men at hun har forstået eksistensens vilkår. Symptomatisk er grundpillerne i 'Døde Poeters Klub' *tradition, ære, disciplin og dygtighed*. I 'Intet' benytter Janne Teller sigende hendes treleddede alternative adjektiver som sproglige grundpiller "*Noget. Meget. Betydningen!*"

Pardans(k)

JANNE TELLERS 'INTET' VS 'DØDE POETERS KLUB'

Både Pierre Anthon og John Keating rammes som en boomerang af deres nytænkende, groundbreaking, provokerende udsagn. De ser begge på livet og verden med en anden opfattelse end den gængse. Med ordene som våben påvirker og udfordrer de unge mennesker omkring sig. Når Pierre Anthon udbasunerer; *"Hvorfor lader alle som om alt det der ikke er vigtigt, er meget vigtigt, mens de samtidigt har uendelig travlt med at lade som om det virkelig vigtige, ikke er vigtigt overhovedet?"* får han jorden til at skælve og blive usikker under føddernes hos klassekammeraterne fra Tæring Skole. Anderledes påvirker John Keating eleverne i en anden retning. Han forsøger netop at gøre grunden under drengenes fødder så sikker som muligt. Så de tør tage de første selvvalgte skridt ud i den virkelige verden. Som Pierre Anthon ser han også livet metaforisk som et skuespil, men opfordrer drengene til at gribe rollerne. *"Det store skuespil går videre, men I kan bidrage med en strofe. Hvad bliver jeres strofe?"*

Begge bliver de katalysatorer for den gruppedynamik, der opstår på baggrund af deres ytringer. Og man kan så diskutere om resultatet bliver en positiv påvirkning, og om Pierre Anthon faktisk flytter eleverne mere med sin negative livsfilosofi, end John Keating når at gøre med sit positive selvværdshjælp. Uanset hvordan de lykkes, så er der i hvert fald forskellen på alderen og erfaringen hos de to. Måske er det lige netop derfor, at Pierre Anthon brændes som en heks på toppen af dyngen på savværket - imens John Keating undgår flammerne.

To klassikere, der på hver deres måde er lige så aktuelle, interessante og medrivende 32 og 21 år efter. Heldigvis har vi dem begge på mitCFU, hvor de fortjener at få plads på dansklokalets dansegulv i rigtig lang tid endnu. I finder dem her; 'Intet' af Janne Teller; <https://via.mitcfu.dk/23273012> og 'Døde Poeters Klub'; <https://via.mitcfu.dk/CFUFILM1102812>.